

— Vreau să fiu sinceră, șoptea ea. E atât de greu să fii absolut sincer...

— Nu te mai necăji, draga mea. Ai răbdare să te mai liniștești și o să stăm de vorbă pe îndelete în camera mea, înainte de culcare.

Când ajunseră în oraș, amândouă se țineau strâns de mână. Fata era de-a dreptul uimită să vadă cum toată emoția aceea năvalnică de adineaori secase atât de repede în inimile celorlalți. Furtuna încetase. Domnul Emerson nu mai era chiar atât de îngrijorat în privința fiului său; domnul Beebe își recăpătase buna dispoziție, iar domnul Eager își mutase de-acum atacurile asupra domnișoarei Lavish. Singura pe care se putea bizui rămânea Charlotte – Charlotte, a cărei aparență ascundea atâta sensibilitate și iubire!

Savurând perspectiva destăinuirilor, Lucy plutea într-o stare vecină cu fericirea, care o ajută să traverseze cu grație o seară lungă și plictisitoare. Nu se gândea atât la cele întâmplate, cât la felul cum să-și descrie trăirile. Toate senzațiile ei, răbufnirile de curaj, bucuria aceea fără motiv, clipele de neînțeleasă mâhnire, toate acestea trebuiau dezvăluite cu multă grijă verișoarei ei – pentru ca apoi, într-o binecuvântată și totală încredere, să le descâlcească și să le descifreze împreună pe toate. „În sfârșit“, își zicea, „am să ajung și eu să mă înțeleg pe mine și să nu mă mai tulbure tot felul de lucruri ivite din te miri ce și care nici nu știi ce-ar mai putea să însemne.“

O refuză categoric pe domnișoara Alan când aceasta o rugă să le cânte ceva. Muzica i se părea acum a fi o îndeletnicire copilărească. Rămase nedezipită de verișoara ei, care, cu o răbdare admirabilă, asculta o poveste interminabilă despre niște bagaje pierdute. Când, de bine, de rău, se sfârși tărășenia, Charlotte prinse a-și depăna și ea propria pățanie. Lucy simțea că explodează, nu alta. În zadar încercă să taie firul povestirii, sau măcar s-o scurteze cumva. Ceasul arăta

deja o oră târzie când domnișoara Bartlett și-a recuperat în sfârșit bagajul pierdut și a încheiat, pe tonul ei obișnuit de reproș bonom:

— Eu, una, draga mea, aș merge totuși la culcare. Hai în camera mea, să-ți pieptăn părul cum se cuvine.

Cu gesturi nu lipsite de oarecare solemnitate, Charlotte închise ușa odăii și îi oferī fetei un scaun din trestie împletită.

— Așadar, ce-i de făcut? deschise ea discuția. Întrebarea o luă prin surprindere pe Lucy, căreia nu-i trecuse prin minte că ar avea ceva de făcut. Ea nu așteptase toată seara decât ocazia de a-și mărturisi cât mai amănunțit emoțiile.

— Ce-i de făcut? E o problemă pe care numai tu o poți rezolva, scumpa mea.

Afară, ploaia aluneca pe geamurile întunecate, iar în odaia mult prea mare plutea o umezeală rece. Toca domnișoarei Bartlett se odihnea pe scrin, alături de o lumânare aprinsă. Umbre ireale, monstruoase, dănțuiau pe ușa zăvorâtă. Un tramvai trecu scrâșnind în noapte. Lucy nu-și putea explica tristețea, căci lacrimile i se zvântaseră de mult. Își ridică ochii în tavan, unde grifonii și îngerașii își pierduseră forma și culoarea, semănând cu niște fantome ale veseliei.

— Plouă de aproape patru ore, vorbi ea într-un târziu.

Domnișoara Bartlett nu dădu atenție observației.

— Cum propui să-i închidem gura?

— Cui, vizitiului?

— Nu, fetițo, domnului George Emerson.

Lucy se ridică și începu să măsoare camera gânditoare.

— Nu înțeleg, zise.

De fapt înțelegea foarte bine, dar se răzgândise dintr-odată în privința sincerității absolute.

— Cum ai să-l faci să nu vorbească despre ce s-a întâmplat?

— Nu știu de ce, dar am impresia că vorbăria îi este ceva cu totul străin.

— Ei da, și eu înclin să-l judec cu îngăduință. Dar din păcate am mai întâlnit eu soiul ăsta de oameni, care nu-și prea țin gura când e vorba de isprăvile lor.

— Isprăvi?! sări Lucy ca arsă la auzul oribilului plural.

— Sărăcuța de tine, chiar credeai că i se întâmplă pentru prima oară? Ia ascultă, hai să ne gândim nu mai departe de propriile lui vorbe. Îți aduci aminte când discuta cu domnișoara Alan la prânz, într-o zi, și i-a spus că a-ți plăcea un om nu este decât un motiv în plus pentru a-ți plăcea și un altul?

— Da, zise Lucy, care fusese atunci încântată de această speculație.

— Ei bine, eu nu sunt o sclifosită și nu m-aș grăbi să-l calific drept un tânăr depravat, dar e limpede că-i lipsește orice rafinament. Să zicem că asta s-ar datora unui trecut trist și unei educații deplorabile, dacă vrei. Oricum, însă, asta nu răspunde întrebării noastre: ce e de făcut?

Lui Lucy îi veni brusc o idee care, dacă i-ar fi venit mai devreme și ar fi susținut-o cu toată convingerea, se putea dovedi cea mai bună soluție:

— Eu propun să stau de vorbă cu el.

Sincer speriată, domnișoara Bartlett scăpă un țipăt scurt.

— Vezi tu, Charlotte, n-am să uit niciodată bunătatea ta; dar, așa cum ai spus tu însăși, asta este problema mea. A mea și a lui.

— Și ai de gând cumva să-l implori, să-i cerșești discreția?

— În nici un caz. Dar nici nu intră în discuție, pentru că orice l-ai întreba, el îți răspunde clar, da sau nu – și gata. La început îmi era teamă de el, dar acum nu-mi mai este, nici un pic.

— Doar pentru tine trebuie să ne temem, draga mea. Ești atât de tânără și lipsită de experiență și ai trăit numai printre oameni cumsecade, așa că nu-ți dai seama cum pot fi bărbații, ce plăcere grosolană le face uneori să insulte o femeie, al cărei sex nu e de natură s-o protejeze și să-i vină în ajutor.

Ce s-ar fi întâmplat, de pildă, azi după-amiază, dacă n-aș fi apărut eu?

— Nu-mi dau seama, zise Lucy pe un ton grav. Ceva în glasul ei o făcu pe domnișoara Bartlett să repete întrebarea cu și mai multă hotărâre:

— Spune, ce s-ar fi întâmplat dacă nu apăream eu?

— Nu-mi dau seama, repetă Lucy.

— Cum i-ai fi răspuns la afrontul pe care ți l-a făcut?

— De vreme ce ai apărut tu, n-am avut timp să mă gândesc.

— Bine, dar acum nu poți să-mi spui cum ai fi reacționat?

— Aș fi...

Lăsând răspunsul în aer, fata se duse la fereastra pe care șiroia apa; încercă să vadă ceva în întunericul de afară. Nici ea nu știa ce ar fi făcut atunci.

— Pleacă de la fereastră, dragă, te vede lumea din stradă.

Lucy se conformă. Era sub tutela verișoarei ei și nu mai putea face nimic să schimbe atitudinea de supunere pe care și-o asumase de la bun început. Nici una dintre ele nu mai făcu vreo referire la propunerea ei de a sta de vorbă cu George ca să aranjeze lucrurile împreună, într-un fel sau altul. Domnișoara Bartlett deveni dintr-odată patetică:

— Of, de ce n-avem un bărbat adevărat cu noi! Suntem două biete femei neajutorate, tu și cu mine. Pe domnul Beebe nu te poți bizui în nici un fel. Ar fi domnul Eager, dar tu nu ai încredere în dânsul. Măcar fratele tău să fi fost aici! O fi el tinerel, dar sunt sigură că un afront adus surorii lui ar fi trezit leul din el. Cavalerismul n-a murit încă, slavă Domnului; mai sunt încă bărbați care să dea femeii respectul cuvenit.

În timp ce vorbea, își scotea pe rând inelele, care nu erau tocmai puține, și le aranja frumos pe o pernuță. Suflă în mânuși, apoi schimbă subiectul:

— O să ne fie greu să prindem trenul de dimineață, dar trebuie să încercăm.

— Ce tren?

— Trenul spre Roma.

Fata primi vestea cu aceeași nonșalanță cu care fusese transmisă.

— Și la ce oră pleacă trenul spre Roma?

— La opt.

— *Signora* Bertolini are să se supere.

— N-avem ce-i face, zise domnișoara Bartlett, abținându-se totuși să adauge că anunțase deja plecarea lor.

— Ne va pune să plătim toată săptămâna de cazare.

— Probabil că da. În orice caz, ne vom simți mult mai bine la hotelul unde stă familia Vyse. Parcă ceaiul de după-amiază e gratis acolo, nu?

— Da, dar vinul e mai scump.

După această remarcă, Lucy rămase tăcută și nemișcată. Cu ochi obosiți, o vedea pe Charlotte ca prin vis, umblând ca o stafie de colo până colo.

Începură să-și facă bagajele, căci nu aveau timp de pierdut dacă voiau să prindă trenul de Roma. Împinsă de la spate, Lucy umbla năucă de la o cameră la cealaltă, săcăită de corvoada împachetatului la lumina lumânării. Charlotte, al cărei simț practic nu era completat de îndemănare, stătea în genunchi lângă un cufăr de voiaj gol și se străduia fără succes să-i câptușească fundul cu cărți de mărimi și grosimi diferite. Oftă de câteva ori, căci poziția aplecată îi dădea dureri de șale. Cu toată diplomația ei, nu putea să nu-și recunoască oarece semne de îmbătrânire.

Fata o auzi oftând tocmai când intra în cameră și fu cuprinsă de unul din acele impulsuri de duioșie cărora niciodată nu le putuse afla un motiv anume. Nu simțea decât că lumânarea ar arde mai bine, împachetatul ar merge mai ușor și lumea ar fi mai fericită dacă ar putea și ea să ofere și să primească un pic de dragoste curată din partea unui om. Mai avusese și altă dată sentimentul acesta, dar parcă niciodată atât de puternic ca acum. Se lăsă în genunchi lângă verișoara ei și o

cuprinse în brațe. Domnișoara Bartlett răspunse îmbrățișării cu tandrețe și căldură. Nu era deloc proastă, însă, și știa foarte bine că Lucy nu o iubește cu adevărat, ci mai degrabă își dă silința s-o iubească. După un răstimp, sparse tăcerea, cu o ușoară nuanță de amenințare în glas:

— Scumpa mea Lucy, n-ai să mă poți ierta niciodată.

Lucy își reveni numaidecât, căci experiența amară îi arătase ce înseamnă s-o ierți pe domnișoara Bartlett. Duiosia o părăsi treptat și, slăbind un pic îmbrățișarea, spuse:

— Charlotte, draga mea, ce vrei să spui? De parcă aș avea eu ceva să-ți iert?!

— Ai o mulțime; și eu, la rândul meu, am multe să-mi iert. Știu prea bine cât de mult te supăr, la fiecare mișcare.

— Ba nu-i...

Domnișoara Bartlett își intră în rolul ei preferat, acela de martir îmbătrânit înainte de vreme.

— Vai, ba da! Simt eu că voiajul nostru nu este ceea ce speram să fie. Trebuia să-mi închipui că n-o să meargă. Tu ai nevoie de cineva mai tânăr, mai în putere și mai înțelegător. Eu sunt prea plictisitoare și demodată, nu sunt bună decât să-ți fac bagajele și să le desfac.

— Te rog...

— Singura mea consolare este că ai găsit oameni mai pe gustul tău, și că ai putut astfel să ieși mai des fără mine. Mă rog, eu am ideile mele, mai învechite, despre ceea ce se cuvine să facă o adevărată doamnă, dar nădăjduiesc că nu ți le-am vârat pe gât mai mult decât era nevoie. În orice caz, cu camelele astea s-a hotărât până la urmă așa cum ai vrut tu.

— Nu trebuie să vorbești așa, spuse Lucy cu glas șoptit, căci se încăpățâna să spere că ele două se iubeau din toată inima.

Continuă în tăcere cu împachetatul o vreme, după care domnișoara Bartlett își reluă tânguiala, în timp ce se ostenea cu curelele de la cufărul lui Lucy, în loc să și-l închidă pe-al ei: